

Tóth Elemér

UTOLSÓ FELVONÁS**(Új versek - válogatás)**

„Az író számára a világi élet csaknem olyan elviselhetetlen, mint az irodalmi élet. Mindenfelé csapdák, török és huzalok. A világ körülötte tele van ellenállással. Meg akarják ölni, le akarják tiporni, bele akarják fojtani a szót: pályatársak éppen úgy, mint világi hatalmak. De az író bosszút áll, s bosszúja ellen nem tehetnek semmit. Az író nem állhat oda magyarázni, hogy így vagy úgy, mert akkor nevetséges és megbukott. Bosszúja – mégis – Kivédhetetlen. Mi ez a bosszú, az egyetlen lehetséges bosszú? Az, hogy ül otthon, vagy egy börtöncellában, vagy egy kávéházban – és ír.”

(Márai Sándor)

Veri a sors a magyart, dühösen
vagdalkozik.
Egyet nem üt le testéről sosem,
a láncait.

(Illyés Gyula: Magyar a csapások alatt)

„Romlással fenyeget a megalázottság és az ostobaság: lesüllyeszti életünk szintjét, a gyalázat ellen, barátom, küzdeni kell. A művésznek az a dolga, hogy az igazság szüntelen felmutatásával gyöngítse a sötét erőket, amelyek úgy tenyésznek az emberiségen, mint marhacsordák a pampákon. Dédelgesd hát az igazságot, üldözd az emberbénító gyalázatot, és ne légy soha kíméletes.”

(Jaroslav Hašek)

„A nyelv az legyen, aminek lennie illik: hív, kész és tetsző magyarázója mindannak, amit a lélek gondol és érez.”

(Kazinczy Ferenc)

„Testvért testvér...”

Lesz-e még hite a tavasznak?
Hull-e ránk némi öröm, béke?
Léte szakad-e a sok bajnak?
Sintérek szerint: Itt a vége!

Tudom, tudom, ti eladnátok
Bodroglózt, Gömört, Mátyus-földjét.
Nógrádból is hullna az átok,
hiába égetnétek tömjént!

„Testvért testvér” – zokog a lelkem.
A dicső múltunk üzen hadat!
Más osztozkodják a kereszten?

Tirátok mindig süssön a nap?
„Apát fiú” – sírva esengjen
a hű, ki nyelvében megmaradt!

(Pozsony, 2017. január 14.)

Otthon – Hanván*Takács Andrásnak*

A réten fekszem. Dédelget a csend.
Fejem alatt a frissen kaszált rend
illatozik, s a szöcskék éneke
vén fülemnek földöntúli zene.

Itthon vagyok. A szülőföld ölel.
Beteg szívemhez csak ez áll közel.
Emlékeimet sorra nyitja fel.
Kérdeznem sem kell, mindenre felel.

Hogy ember lettem, itt a gyökerem.
Itt nőtt a tartás, emberség velem.

Felmenőimet itt őrzi a föld,
akikre annyi rémség, gond-baj dőlt.

De nem adták fel: éltek hallgatag.
Nem mutatták: égig haragszanak.
Mindmáig ők a példaképeim.
Az ő nyomukba rakom lépteim.

Az ő hitüket ringatom tovább.
Nem gátolhat meg benne a sok báb.
Az ősi táj még magyarul mesél.
Jövőt ringat fűszálain a szél?!

Emlékeim fogságában

I. Még ölelném...

Olykor agyamba villan az a kép,
ahogy lépdelsz fénybe öltözötten,
ahogy ragyog a szemed, miközben
kigyúlt mosolyod a szívemre lép.

Olykor merengve el-elgondolom:
mért futott el az élet előlünk?!
Mért ijedt meg az ostoba tőlünk?!
Hányszor terveztem: Kérdőre vonom!
Közben az ősz belepte a fejem.
Az évszakok vitték az éveket.
Nem mondhatok hát neked szépeket.
Szomorú, bágyadt minden énekem.
De még ölelném gyenge válladat.
Karom fonnyatag. Nincs varázsszavad?!

II. Lennél-e parázs...

Hideg a hajnal. Árva és hideg.
Szobám magányát bánat legeli.
Emléked szépe fülembé liheg.
Mi lesz most velem? – mondanám neki.
Napok keringnek: emlékek sora
csap át rajtam, mint hullám a kövön.
Hogy is lehettem olyan ostoba?!
Elengedtelek. Nem gyúlt több öröm

bennem, s talán benned sem. Nem tudom.
A rózsák vérét fölitta a nap.
Miért nem jöttél velem az úton?!

A füzetünkből elfogyott a lap?!
Azóta is csak azon vajúdom:
Lennél-e parázs, mely még lángra kap?!

III. Hittem benned...

Akár a kő, hideg minden napom.
Ünnepet ül bennem a fájdalom.
Dühös vagyok, méreg-dúlt az arcom.
Nem rád, csupán magamra haragszom.

Sóvárogva nézem a vén holdat.
Lépted alatt a föld is megolvadt.
Koldus élet. Te voltál a mágnes.
Tudtam, minden csillag csak terád les.

Én adtam fel vagy elvitt a véred?
Az életem üres, semmivé lett.
Dőre voltam, de inkább ostoba.

Hittem benned, nem adod fel soha.
Élet voltál, mesés szép ajándék.
Mégis, mégis véget ért a játék!

IV. Fáj, sír a lelkem...

Mély gödörből kapaszkodtam fel hozzád.
Te fényben éltél, én sívár sötétben.
Rengeteg gond rakta körénk a tornyát.
Mebirkózunk majd velük, azt reméltem.

Úgy ég a tűz jól, hogyha ketten rakják.
Hordtam a fát – lobogjon – szakadásig.
Csak úgy izzik, ha mindketten akarják,
ha nem húzza el magát az a másik.

Magam maradtam, sebes kezem-lábam.
Engem perzseltek meg csupán a lángok.
Nekem fagyott szívembe minden vágym.

Ballagás közben olykor meg-megállok.
Hátha meglátlak?! Mert azt a lányt vágytam.
Fáj, sír a lelkem. Csak hazatalálok?!

V. Ezredszer kérdem...

Csak álom voltál. Fény. Csillagok arca.
Borzongva érzem kezéd érintését.
Bár nekem adtad szép virágod mézét,
mégis te voltál életem kudarca.

Talán ezerszer gondoltam már végig.
Mi miért történt? A házunk leégett.
Még föl sem épült – s szétdúlta az élet.
El se jutottunk a tiszta reményig.

Hideg karjával átölel a hajnal.
Felhő menekül. Szél szalad utána.
Ezredszer kérdem: Mondd, ki volt a gyáva?!

Fáim hajlongnak megtépázott hajjal.
Őreg szél járja ősz-sárga kertemet.
Jön a tél: rám tör, s viszi a szívemet.

Jövők madara...

Molnár Imrének

A rossz segédje. Hideg magány.
Szívedre hajló árnyék.
Baktató idő. Csapkodó szárny.
Keserű, tépett játék.

Ősi múltunk. Vágyak keresztje.
Várod, virágot nyisson.
Ez ma a rejtett hősi lecke.
Fogódzó. Örök titkon.

Harcok, csaták vad éveken át.
Véren vett minden lépés.

Történelem. Várni a csodát.
Sebedre hitből tépés.

Az idő arcán kérdőjelet
rajzol a sárga pitypang.
A lehetetlent legelheted.
Harang szól: Bing-bang, bing-bang!

A végtelen – vén térdedre ül.
Sápadtan, már-már árván.
Jövők madara merre kerül?
Hoz-e reményt a szárnyán?!

Emlékeztető

„Magyar az, akinek fáj Trianon!” (Illyés Gyula)

I.

Szagos, tavaszi eső permetez.
Vizes ruhában állnak mind a házak.
Vágyott örömét érzem a határnak.
Erős, bódító, mint valami szesz.

Nagyapám arcán virít a mosoly.
A küszöbön ül s föl-fölnéz az égre.
Tekintetében lobog: Végre! Végre!
Nagyon kellett már! – a hangja komoly.

A jövőféltés süt át a szaván.
Hányszor csalták meg dolgos életében?!
Hiába küzdött a vad szembeszélben!
Kenyér se maradt olykor asztalán.

De nem adta fel. Vén szíve örült
minden esőnek, rügynek és virágnak.
Feledte kínját a nagy árvaságnak,
ha vigaszt lelteni a küszöbre ült.

II.

Láncok kötöznek,
sír a lélek.
Nincs útja szívünk
örömének.

Leszegett fejjel
járunk. Miért?
Ne lássák arcunk
sötét dühét.

Csaknem száz éve
lobog bennünk.
Üvöltve kéne
énekelnünk.

Mert életünket
megalázták.
Ránk rakták mocskuk
minden jármát.

Láncok kötöznek,
sír a lélek.
Nincs útja szívünk
örömének.

III.

Tologatták a határt fejünk fölött.
Koldussá tesznek – remélték! – bennünket.
Hány éve már, hogy lenyúzták bőrünket?!
Árva lelkünk reménybe öltözött.

Magyar vállra nem való tarisznya.
Az ekeszarvat szokta kemény markunk.
A földért éltünk és a földért haltunk.
Vérünket a szülőföld beitta.

Fájdalom jár körülöttünk rendre.
Lassan száz éve - más issza a borunk!
Naponta ülik tolvajok a torunk,
a jövőnket feketére kenve.

De bizakodunk. Él bennünk a hit,
s annak reménye: Fölragyog még a nap!
Nem leszünk holmi szélkergette kalap.
A szülőföld ereje megsegít!

IV.

Szagos, tavaszi eső hulldogált.
Nagyapámmal a küszöbről csodáltuk.
Az esőcseppek járták tiszta táncuk,
amíg a szíve végleg meg nem állt!
(Pozsony, 2017. június 4.)

Mester Györgyi

Novellák

A fattyú

A kora hajnali órán egyhangú intenzitással szakadó hó teljesen elnéptelenítette az utcát.

A sarkon túlról váratlanul magányos alak tűnt fel. Összegörnyedve, leszegett fejvel, lassacskán lépegetett, dacolva a zord időjárással. Nekifeszült a szélnek, úgy haladt ismeretlen célja felé. Időről-időre megállt, bő kabátját szorosabbra fogta magán, aztán újra elindult. Néha álltában is hétrét görnyedt, úgy tűnt, mindjárt összeroskad. Azután, valahogy, mégis csak elért a megyei kórház apró házak közül kimagasló, többemeletes épületéhez. A vastagodó hóval fokról-fokra nehezebben megbirkózó alak odaért a kórházhoz, s akkor még egyszer nekiveselkedett, hogy a fél tucat lépcsőn felvonszolja magát a kivilágított bejáratig.

A hótól sikos lépcsők azonban ellenálltak, nem hagyták megmászni magukat. Az alak – kiről még azt sem lehetett tudni, asszony, netán öregember –, megint összebb húzta magát, mint akit ismétlődően a görcs rángat. Végül feladva a hiábavaló küzdelmet, ott ahol állt, lerogyott a lépcsőre.

Tán a vakszerencse, vagy inkább a jó sorsa akarta úgy, de pillanatokkal később hangosan csikordulva nyílt a bejárati ajtó, és utcára lépett az éjszakás nővér, ki szolgálata leteltével, épp hazafelé indult. Gyakorlott szeme azonnal meglátta a szenvedőt, s egyazon mozdulattal, mellyel kitakarta a kabátot és alá lesett, már lépett is vissza, s bekiáltott a portára: hozzatok gyorsan egy hordágyat!

A cipekedők, az előcsarnokba érve, le se tették a terhüket, a kabát alól előtárulkozó látvány ugyanis kétséget sem hagyott afelől, hogy az asszony percekben belül szülni fog.

A műtőben aztán megindult az ádáz harc. Nem kérdezte senki, se az ügyeletes orvos, se a szülésznő, ki fia, borja a nő – bár iratok és pénz híján, nehéz is lett volna bármit igazolni –, ellenben látták a kínódását, s tudták, jön a baba, hát mind-egyik tette a dolgát.

Félóra se telt, amikor az előbb még jósors balsorsá torzult, mert egyiket e világra, a másikat a túlvilágra segítette. Egyszerre mondott egyiknek isten hozott-at, a másiknak isten veled-et. Ott hagyott az életnek egy csodaszép csecsemőt, s magával vitt egy fiatal, nagybeteg asszonyt, kinek utolsó gondolata az volt, anyátlan-apátlan gyermekének keressenek jó anyát...

Hogy milyen szép is volt az újszülött! A szülésznő sem tudta megállni, hogy ne dicsérje: olyan gyönyörű ez a gyermek, mint egy angyal! Élő hajasbaba! Milyen arányos a kis teste, mintha nem is közönséges ember, egyenesen művész tervezte, formázta volna műremekké!

Az élet azonban folyt tovább. Az orvost a szomszédos műtőbe hívták, ahol egy másik asszony már előző este óta vajúdott. Tudták róla, hosszú évek óta próbálkozott, de sohasem sikerült kihordania a gyermekét, magzatai rendre korán elhaltak. Most úgy látszott, végre szülehet. Testileg rettenetesen szenvedett, de a lelkében titkon annál is nagyobb félelem lapult. Emlékezett, mielőtt megindult a szülés, nem egyszer elmondta, mindenki hallhatta: ha nem jön világra, nem lesz életképes a baba, ő nem éli túl! És ezt el kellett hinni neki.

Az orvos egy idő után már maga is szánta. Döntött, altatásban segítik világra a kicsit, amíg nem késő, egyben az anyát is megkímélik a további fájdalomtól.

A sors azonban újfent közbeavatkozott. Akinek nem szánt gyermeket ajándékozni, annak nem adja meg azt, bármennyire is vágyik rá. Az újszülött pár percet élt csupán, de az anya legalább megmaradt. A szülésznő, karján a halott csecsemővel, szinte ledermedt, mint aki azt sem tudja, mitévő legyen. Pedig átélt már, nem egyszer, hasonló helyzeteket, évtizedek óta gyakorolta a hivatását.

A kórházi személyzet háromtagú, megrendült kis csoportja, úgy állt ott, a még magához nem tért, frissen szült anya fölött, mint a sors végrehajtói: minden tőlük függött, és ők mélyen átérezték ezt.

Az orvos előbb a nővérrre, majd átellenben a szülésznőre nézett, azután mindhármuk tekintete középre, az üvegfal mögött, kis ágyában nyugodtan szuszogó csecsemőre, a halott asszony gyermekére irányult.

Hallgattak, egyik se szólalt meg, mégis, hangtalanul is egyetértettek. Egyetértettek abban, hogy az élő, viruló csecsemőnek gondos, szerető anyára van szüksége, a lassan ébredő fiatalasszonynak pedig gyermek kell, akit pátyolgathat, nevelhet, óvhat és szerethet.

Az éjszakai műszak végeztével majd jelentés készül, hivatalos, teletűzdelve latin szakkifejezésekkel, de a lényege az lesz: a szülészetben hajnalban, szinte egy időben, életképtelen gyermeke világrahozatalát követően, elhunyt egy női páciens, egy másik nőbeteg pedig, hosszas vajúdás után, altatásban, császármetszéssel, egészséges csecsemőt szült.

Évek teltek el, hosszú évek. A valamikori bájos csecsemő kamasszá serdült, majd jóvágású fiatalemberré nőtte ki magát. Anyja szemefénye lett, nem tudott olyat tenni, amiért megbüntették volna. Hiszen ő volt, akit annyira vártak, s ki nem mondottan anyja megmentője, mert ha meg nem születik, az asszony talán már nem is él.

A sok ajnározás, a hatalmas szeretet egyenes folyománya volt, hogy mindenben segítettek, támogatták, a legjobb iskolákba járatták. Persze, meg is érdemelte. Okos volt, mégis szerény, cseppet sem fennhéjázó, pláne nem beképzelt. Ezen kívül, a művészetek terén is tehetségesnek mutatkozott. Fogyasztható verseket, élvezetes prózát írt, de még annál is szebben rajzolt és festett. Középiskolás korában ráadásul elkezdett érdeklődni a szobrászat iránt. Ekkor derült ki, hogy míg a többiben elfogadhatót alkotott, ez utóbbi művészeti ágban kiugró tehetségnek bizonyult. Fiatal korához képest, kiemelkedően magas színvonalú műveket alkotott. Több ifjúsági pályázatra benevezett, el is vitte a pálmát, így nem is lehetett kérdéses, hol tanuljon tovább. Az ország legnívósabb képzőművészeti egyetemére iratták be.

Hogy teljesen az iskolának szentelhesse magát, eljött ott-honról, albérletbe költözött. A tanév első napján nagy kíváncsisággal és még nagyobb elvárásokkal jelent meg eljövendő tanulmányai színhelyén.

Meglepődve tapasztalta, hogy gyülekező diáktársai csodálkozva néznek rá, s volt, aki megállt, és hosszasan szemlélte. Először azt gondolta, megelőzte a híre, tudják, hogy már díjazott munkákat tudhat a magáénak, országos pályázatokon nyert. De mivel senki nem gratulált, ezt elvetette.

Aztán megrettenve gondolt arra, hogy a kinézetével lehet a baj. Nem véletlenül mondta az anyja, fiatal még ahhoz, hogy bajuszt és körszakállat növesszen. Ő azonban, anyjával ellentétben, szentül meg volt győződve róla, hogy kifejezetten jól áll neki. Mintha egyenesen bajusz meg szakáll viselésére lett volna teremtve, már fiatalon is férfias arca.

Végül, az első előadás után, szóba elegyedett a padtársával, és rákérdezett: mit gondol, vajon miért nézegetik őt olyan feltűnően az iskolatársak? Hamar megkapta a választ. Nem néztél tükörbe, vagy nem is tudsz róla?! Kiköpött mása vagy a híres szobrász tanárnak. Régen bizonyára ilyen lehetett, mint te, mivel – a szóbeszéd szerint – már egészen fiatalon bajusza és körszakálla volt.

Csupán hírből ismerte az idős művészt, még fényképet sem látott róla soha. Tudta viszont, hogy nagyra becsült, elismert ember, aki pusztán passzióból, időtöltés gyanánt ad órákat az egyetemen, egyébként folyamatosan alkot. Nyilvántartják a lexikonok, életrajzi könyv is jelent meg már róla. Hát most majd megismerkedhet vele személyesen, egy-egy vizsga alkalmával...

Gyorsan eltelt az a pár év, és a fiú befejezte a tanulmányait. Dicséretesen jó tanulónak tartották, kimagaslóan tehetséges, feltörekvő, ifjú művészként könyvelték el már szakmai körökben is. Az előadások, na meg a vizsgák alkalmával, egyszer-kétszer valóban megtapasztalta, hogy tényleg hasonlít a híres szobrász tanárra. Ezeknek a külső azonossági jegyeknek azonban nem tulajdonított nagyobb jelentőséget. Néha, amikor vizsgázott, észrevette, a tanár tekintete hosszan elidőzött az ő arcán, és szinte belefeledkezett a nézésébe. Később úgy gondolta, csak elmélázhatott, és őt nem is látta. Talán valami új alkotás rémlett fel lelki szemei előtt, azért volt olyan réveteg a tekintete. Magánemberként nem beszéltek egymással, és az idős művész soha, egy szóval sem tett említést, az ő kettejük különös hasonlóságáról.

Aztán eljött a búcsú napja, a búcsúé az iskolától. A diploma átvételét követően állófogadást tartottak, melyre a tanárokat is elvárták. A híres művész meghívását rá bízták. Intézze el, hogy

A rajzszőg

Már évek óta nem kesergett a nyomorán. Megszokta, mint a saját bőrét. Levetni úgysem tudta, hát miért foglalkozott volna vele? A kis padlásszoba, ahol lakott, zsúfolt volt a semmitől: a berendezés egy ágyból, gyalulatlan asztalból, támlásszékből, falikútból, egy függönnyel elkerített WC-ből, vaskályhából, s a falon sorakozó, ruhaakasztót, egyben szekrényt helyettesítő kampószögekből állt. A sivár szoba egyetlen díszé egy ócska rádió volt, amit az előző lakó, lakbérhátraléka fejében, az adósság kiegyenlítése végett hagyott hátra. Az ablak csupaszon ásitózott, unottan nézegetett kifelé a nagy, üres hátsóudvarra, ahol a meleg por súlya alatt kókadozó gazok burjánzottak, és az odadobált ételhulladékon döglegyek ejtöztek.

a tanár elmenjen, nagy szó lenne, hiszen köztudott, igencsak magának való, nem vegyül a diáknéppel.

Kicsit félve nyitott be a tanáriba, ahol az öregurat egyedül találta. Szépen, udvariasan kezdte, megtisztelné-e az osztályukat azzal, hogy részt vesz a búcsúvacsorán?

Az idős művész nézte a fiút. Most jól szemügyre vehette, mert ez egyszer igazán közel álltak egymáshoz. És akkor újból eszébe jutott, ami a vizsgák alkalmával annyiszor. Ha annak idején, azt a szép, fiatal modellt, akit a szeretőjévé tett, megköveti és elveszi, amikor bevallotta, hogy terhes, most talán neki is ekkora fia van.

Egy leszármazottja, aki örökli a tehetségét. Legalább olyan tehetséges lehetne, mint ez a fiú. De ez itt nem az ő utóda, hiába hasonlít rá. És persze, a valamikori modell is eltűnt. Eleinte kereste, aztán kerestette, mert meggondolta magát, elvette volna mégis.

De jó is lenne most. Nem lenne egyedül. Mert sohasem házasodott meg, és a kísértés se fogta el többé. Arról a nőről is alig tudott meg valamit. Csupán annyit sikerült kiderítenie, hogy egy halott gyermeket – az ő gyermekét – világra hozván, meghalt. Egy kórházban halt meg. És már annak is több, mint húsz éve...

Kényszerítette magát, hogy belássa, ez itt most csupán érzéki csalódás. A fiú nyájas, okos és tehetséges, és még hasonlít is rá. De neki, még sincs köze hozzá. Ésszel felfogta, de ettől nem nyugodott meg. Különös érzések kerítették hatalmukba. Ez az ifjú ember most befejezte a tanulmányait, és valószínűleg eltűnik a látóköréből, eltűnik örökre. Talán csak a sikerei híre jut majd el hozzá, valamikor. Ha eljut egyáltalán.

És ekkor váratlanul elfogta valami olthatatlan nagy vágy, elöntötte valamiféle rettenetes szeretetvágy. És ez az érzés arra ösztökélte, hogy megtegye. Ő, a megközelíthetetlen, az érzelmek nélküli, távolságtartó tanár, az elismert művész.

Az előtte álló fiatalembert – ki reménykedve, beleegyező válaszára várt –, nem engedheti el csak úgy, mint egy idegent. Nem engedheti el anélkül, hogy valamit ne adjon neki útravalóul. Szigorú, közönyös szavaival ellentétben – mármint, hogy nem szokott elmenni ilyen rendezvényekre –, váratlan gesztust tanúsított.

Megölelte, s pár pillanatig úgy érezte, a saját fiát szorítja magához...

A falikút fölötti, foncsorhibás tükördarab a szoba lakóját sem tüntette fel jobb színben. A visszatükröződő kép igen lehangoló volt. Sovány, sápadt, beesett arc. Az apró szemek gyanakodva kémleltek a világba, attól való félelmükben, hogy gazdájukra bármikor lesújthat a végzet. A szigorúan összeszorított ajkak fölött ritkás kis bajusz búslakodott, mintha nem telt volna többre belőle. A szemöldök apró, savószerű szemekre borult, a haj sötétén, még fésülten is elfeküdtnék látszón, alig takarta a szűk kis fejet. Termete sem hazudtolta meg a képet: az alacsony, sovány, fiatalon is hajlott test mitől is növesztett volna nagyobb fejet és több ésszt?

Eddigi életében elkerülte a szerencse, ez tény. Jövője kilátástalan volt, rokona nem lévén, kitől, mitől is várhatta volna, hogy egyszer ráköszönt a jólét.

Szűkösen, beosztóan élt, egyetlen szenvedélye volt csupán, a lottó. Azt sohasem mulasztotta el, hogy a soros heti lottóját megvegye és kitöltse. Mondhatni, ez volt az úri „passziója”. Ugyan ezt sem engedhette meg magának, na de mit engedhett volna meg? Hogy éhen haljon, vagy hogy télen ne fűtse fel a kis szobát? Igen, ezt mind megtehetette volna. De hát még csak huszonhét éves volt, és valami ismeretlen okból kifolyólag élni akart, és még remélt.

A borongós reggelen, szokás szerint, már az ébresztőóra csörgése előtt felpattant a szeme. Fel kell kelni, várja a munka. A céltalan, értelmetlen vonalak húzogatása, körök és szegletek, melyekből talán kialakul valami épület körvonala, amit ő sosem fog látni, hiszen hogy jön ő ahhoz?! Ő csak egy egyszerű segéd műszaki rajzoló. Egy senki, akit észre sem vesznek. A kollégái csak cukkolják, gúnyolják, a nők, különösen az a kis szőke a bérszámfejtésről, átnéz rajta, jó, hogy amikor látja, legalább a hódolatteljes köszöntését fogadja. Semmi esélye nála, pedig ha tudná, hogy akár meghalni is kész lenne érte. Évek óta nem volt nővel. Nem tellett rá. Önszántából pedig nem állt vele szóba egy valamirevaló nő sem.

Ez mind végigfutott az agyán, amíg elvégezte a dolgát, arcot mosott, magára húzta szokásos, mindennapi gönceit, és leült az asztal mellé. Baloldalt félig üres lekvárosüveg, mindennapi reggelije elmaradhatatlan kelléke, zacskóban szikkadó kenyér, vizeskancsó, jobbra pedig már nem nagyon nyújtózkodhatott, mert a könyökével óhatatlanul leverte volna a papírdobozban tárolt ceruzacsonkokat, tompa körzöt, radírdarabokat, a kupacban álló rajzszoégeket, na és persze az otthoni munka elmaradhatatlan kellékeit, a néhol zsírfoltos, gyűrött sarkú rajzpapírokat, amin a hazahozott szerkesztési feladatokat szokta felvázolni.

Elmerengve, félig még az ágyemeleg bódulatában, rágcsőlt a mutatóba megkent kenyeret, közben, szinte öntudatlanul, a rádió felé nyúlt, és elcsavarta a gombot. A reggeli hírek után, a lottóhúzás számait kezdte sorolni a monoton, szentvtelen női hang. Biztosan nem lottózik – futott át az agyán. Hallgatta a számokat, mint aki számára ez teljesen közömbös információ, hiszen a nyereség élményét még sohasem élte át. Elhangzott a hat szám, melyek egyszerre csak olyan ismerősnek tűntek. Az ismétlésre már kiélesedett a hallása. Nagy isten, ezek az ő számai! Nem lehet! Megütötte a főnyereményt! Biztosan meg fog halni, vagy talán már nem is él! Nem, vele ilyesmi nem fordulhat elő! Ő nem győzelemre született... vagy mégis?!

Felugrott. Lendületétől borult a szék, röptült a kancsó, a lekvárosüveg, a ceruzatartó doboz a padlón landolt, a rajzszoégek szanaszét gurultak, a lapok csúsztak, mint kavics a tó felszínén... Maga után becsapva az ajtót, mi nem volt szokása, leszáguldott a kopott lépcsősoron, kivágódott az utcára és körülnézett.

Az ébredező házak között, már pislogva sütött a Nap. Úgy érezte, ez most csak az ő kedvéért kelt fel. Igen, ez az ő napja! Munkába menet útba ejtette a lottózót, hogy meggyőződjön róla, a kihúzott számok azonosak az övéivel. Semmi kétség, megütötte a főnyereményt! Az irodába úgy ment be, hogy

a porta előtt elhaladtában, csak intett az ott ülőnek, aki kellően el is bámult ezen. Mi lelhetett ezt az amúgy szerény fiatalembert, hogy még csak nem is köszön? Leült az íróasztalához, elővette a szelvényt, nézegette, forgatta a kezében. Majd egy döntő elhatározással odament az irodafőnökhöz, és elkéredzkedett „ügyet” intézni”. A főnök meglepődött ekkora merészségen, de amikor megtudta az „ügy” mibenlétét, nyájasan engedélyt adott a távozásra.

Hogy, hogy nem, de még mielőtt eljöhett volna, az irodában híre ment a lottónyereményének. Sorra jöttek gratulálni olyan kollégák is, akik addig a létezését sem kívánták tudomásul venni. És láss csodát, egyszer csak ott állt az asztala előtt a szőke szirén a bérszámfejtésből! Kedveskedve odahajolt hozzá, úgy mondta, hogy egyik rokona remek befektetési lehetőséget tudna ajánlani a pénze számára, és ha nem bánja, este felugrana hozzá, ezt megbeszélni. Úgy bólintott rá, hogy szinte nem is volt magánál. Csak elhadarta a címét, és már menekült is – nehogy felébredjen. A lottózóban biztosították arról, hogy a nyereménnyel minden rendben lesz, másnap menjen vissza, lehetőleg kísérővel, és ajánlják, hogy átmenetileg a pénzét helyezze el egy bankfiókban, míg nem dönt a további felhasználásról. Holtfáradtan ért haza. Aznap nem dolgozott semmit, mégis olyan elnyűttnak érezte magát. Talán a sok új élmény fárasztotta ki, a lehetőségek tárháza, amely most úgy nyílt meg előtte, hogy egyszeriben fel sem tudta fogni. Holnaptól minden másképp lesz?! Hogy lehet ezt elhinni? Mi lesz, ha kiderül, mégsem igaz? Azt nem élné túl! De ezen most nem is érdemes töprengni, este jön hozzá a kis szőke a bérszámfejtésről. Már vásárolt is az esti találkához, persze csak szerényen, hiszen a résztartalékát kellett felhasználnia, a nyeremény még nincs a kezében. Kiemelt figyelmet fordított a külsejére, úgy készülődött. A fekete öltönyét vette fel, amit anyja temetésén viselt utoljára. Ezt érezte az alkalomhoz illően elég elegánsnak. Ekkor eszébe jutott, mint valami zsupori öregúrnak, hogy mi van, ha ellopják tőle a nyertes szelvényt? Talán a szőke tündérnek is vannak efféle szándékai? Egy hirtelen ötlettől vezérelve, felhasította otthoni lábbelije gumitalpát, és a résbe belecsúsztatta az összehajtogatott szelvényt. A rés azonban nyíltan tátongott, hát rányomott egy rajzszoéget. Úgyis cipőt húz, ha jön a vendég – gondolta. Ebben a percben felvijjogott a bejárati csengő. „Megjött a szőke démon. Mától kezdve az én Istennöm!” Nem is gondolt másra, rohant az ajtó felé. A kopott kőlépcső tetején a papucs rajzszoéggel vasalt talpa megcsúszott, és ő repült lefelé. Mire a húsz fokon lebucskázott, nyakát szegte.

Az ajtócsengő még percekgig harsogott, mígnem a bejönni szándékozó megunt, hogy nem engedi be senki, és mérgesen odébbállt.

Harmadnap, mivel a munkahelyén nem jelentkezett, ki sem lépett a cégtől, ügyintézés céljából keresték a lakásán. A kulcs belül volt a zárban, ezért bajt szimatoltak a látogatók. Feltörtették a lakást, de a sérültön már nem tudtak segíteni. A nyertes lottószelvény sosem került elő, tán igaz se volt, az albérlő holmijait a tulajdonos – hozzátartozó híján – a szeméttelre vitette.

A gumitalpú papucsot egy hajléktalan csavargó találta meg, aki aztán gyakran hálálkodott a korábbi tulajdonosnak, mivel így nyár közepén, egy kényelmes papucs, minden kincset megér...

Máger Ágnes: Az erdei lak (2017)

Mäger Ágnes: A gólyához (2017)

Mária Ágnes : A madár, fiaihoz (2017)

Mäger Ágnes: Ikaros (2017)